



H e t M o s t e r d z a a d

O s h o

Toespraken naar gezegden van Jezus uit het Thomas Evangelie

De vijftiende uitspraak

Jezus zei:

*“Ik ben het licht dat boven hen allen is,
ik ben het Al,
en het Al komt uit mij
en het Al komt tot mij.*

*Kloof een stuk hout
en ik ben daar;
licht een steen op
en je zult mij daar vinden.”*

Jezus werd opgeleid in één van de oudste geheime scholen. Die van de Essenen. Het onderwijs van de Essenen is zuiver vedanta. Daarom weten de christenen niets van wat er voor zijn dertigste jaar in het leven van Jezus gebeurde. Ze weten een klein beetje van zijn vroegste kinderjaren, en dan vanaf zijn dertigste tot zijn drieëndertigste jaar, toen hij werd gekruisigd. Ze weten een paar dingen, maar een verschijning als Jezus is niet iets toevalligs; het vraagt een lange voorbereiding, het kan er niet zo maar ineens zijn. Jezus werd gedurende die dertig jaar aan één stuk door *voorbereid*. Eerst werd hij naar Egypte gezonden en daarna kwam hij naar India. In Egypte leerde hij een van de oudste tradities van geheime methoden, en daarna in India werd hij onderwezen in de leringen van Boeddha, de Veda's, de Upanishads. En hij werd lange tijd voorbereid. Het idee alleen al dat hij voorbereid werd, onderwezen, geoefend, vinden de christenen niet prettig – het lijkt vernederend. Ze denken dat de zoon van God helemaal gereed komt. Maar niemand komt helemaal gereed. Als iemand helemaal gereed is kan hij niet komen.

Deze wereld kom je altijd *onvolmaakt* binnen.

Perfectie verdwijnt gewoon uit deze wereld. Als iemand eenmaal perfect is, treedt zijn hele leven binnen in een verticale dimensie. Want dat moet je begrijpen: je maakt voortgang op een horizontaal vlak, van A naar B, van B naar C en D, en zo verder tot Z; horizontaal, van het verleden naar het heden, van het heden naar de toekomst. Dat is de weg van de onvolmaakte ziel.

Perfectie beweegt zich in verticale lijnen. Ze gaat van A naar hoger dan A, nog hoger en nog hoger.

Voor hen die op het horizontale vlak leven verdwijnt perfectie gewoon. Ze is er niet, want ze kunnen alleen in de toekomst of in het verleden kijken. Ze kunnen terugkijken, maar de perfecte mens is daar niet; ze kunnen vooruit kijken, maar hij is daar niet – omdat er een nieuwe lijn naar verticale vooruitgang begonnen is. Hij stijgt steeds hoger, hij beweegt zich in de eeuwigheid, niet in de tijd. Een ziel die tot perfectie geworden is, beweegt zich in een totaal andere dimensie: van A naar A1, naar A2, naar A3 – en dat tot in alle eeuwigheid, hij leeft nu in de eeuwigheid. Daarom verdwijnt hij van deze wereld.

Om deze wereld binnen te treden moet je onvolmaakt zijn. Oude geschriften zeggen dat altijd als een mens die perfectie nadert – en dat is vele malen gebeurd – hij iets onvolmaakt laat om terug te komen.

Perfection is the willingness
to be imperfect.

La'o Tzu

Men zegt dat Ramakrishna verslaafd was aan voedsel, erdoor werd geobsedeerd. Praktisch de hele dag dacht hij aan eten. Als hij tot zijn leerlingen sprak, dan ging hij als hij maar even de kans kreeg naar de keuken om zijn vrouw te vragen: 'Wat voor nieuwe dingen maak je vandaag klaar?' Zijn vrouw was hierdoor wel eens onthutst, en dan zei ze: 'Paramahansa Deva, dit past je niet. Zelfs je leerlingen lachen erom en ze zeggen: 'Wat voor soort bevrijd mens is Paramahansa?'' Ramakrishna antwoordde: 'Op de dag dat ik het niet meer doe, kun je er zeker van zijn dat ik nog drie dagen levend hier ben.' En dat gebeurde. Op een dag kwam zijn vrouw binnen, terwijl hij op bed wat lag te rusten. Hij keerde zich om – anders zou hij zijn opgesprongen van het bed om te kijken. En zijn vrouw herinnerde zich dat hij had gezegd dat hij nog maar drie dagen zou leven vanaf de dag dat hij geen belangstelling voor voedsel had getoond. Op de derde dag stierf hij. Voor zijn dood zei hij dat hij zich vastklampte aan voedsel als aan iets onvolmaakts in hemzelf, zodat hij hier kon blijven en je helpen.

Veel meesters hebben dat gedaan. Eén keten willen ze vasthouden: ze willen een relatie houden, ze kiezen een zwakheid in zichzelf en die willen ze niet laten gaan. Daarom weten hindoes, boeddhisten en jains, die een heel diepgaande kennis hebben, omdat ze veel meesters hebben gekend, dat de perfectie niet van deze wereld is. Op het moment dat de cirkel compleet is, verdwijnt hij uit je gezicht.



En om te zeggen dat Jezus perfect was toen hij werd geboren, om de nadruk hierop te leggen, hebben de christenen alle verslagen weggelaten. Maar Jezus was net zo goed een *zoeker* als jij, hij was evengoed als jij een *mosterdzaadje*. Hij werd een boom, hij werd een hoge boom, en miljoenen vogelen des hemels vonden een schuilplaats in hem – maar hij was ook een mosterdzaadje. Bedenk dat een Mahavir, een Boeddha, een Krishna, allen onvolmaakt werden geboren, omdat geboorte tot het onvolmaakte hoort. Het perfecte wordt niet geboren; als je perfect bent is er geen reïncarnatie.

De opleiding van Jezus – dat hij naar Egypte ging, lerend van geheime Egyptische boodschappen, daarna van Boeddhistische scholen en tenslotte van de hindoeïstische vedanta – maakte hem tot een *vreemdeling* voor de joden. Waarom konden de joden hem niet in hun midden opnemen? Waarom konden ze hem niet vergeven? Hij bracht iets vreemds mee, iets uit het buitenland, hij leerde hen een geheim kennen dat het ras niet eigen was. Daarom werd hij gekruisigd.

India is de bron van alle religies. India was zelfs de bron van die religies die tegen het hindoeïsme zijn. Hoe komt het dat India de bron van alle religies is? India heeft de oudste beschaving, en de hele geest van India heeft steeds doorgewerkt in de dimensie van religie. Het heeft alle geheimen van religie ontdekt – geen geheim is niet-gekend. In feite heeft duizenden jaren lang niemand hen een geheim over religie kunnen leren, ze kennen ze alle. Daarom kun je er zeker van zijn dat alles wat schoon is in religie uit die bron komt, net als de *Griekse geest* de bron van wetenschap is. De hele wetenschappelijke ontwikkeling komt voort uit de Griekse geest, de logische geest, de Aristotelische geest, en alle mystiek komt uit India. Er bestaan maar twee types geest in deze wereld: de ene is Grieks, de andere Indisch.

Als je een in wezen Griekse geest hebt, is het onmogelijk India te begrijpen, want dan lijkt het absurd. Alles wat ze zeggen lijkt niet bewezen, iedere verklaring die ze afleggen lijkt zonder betekenis. Aristoteles zou een absolute vreemdeling in India zijn omdat hij in definities gelooft, scherp getrokken scheidingslijnen, onderscheid. En hij gelooft in de wet van de tegenstrijdigheden, hij gelooft dat twee tegenstrijdige dingen niet samen kunnen bestaan: A is niet A en tegelijkertijd niet-A, dat is onmogelijk; een mens kan niet leven en tegelijkertijd dood zijn, dat is onmogelijk. En schijnbaar heeft hij gelijk.

Hindoes geloven in tegenstrijdigheden. Ze zeggen dat de mens leeft en dood is, *tegelijkertijd*, omdat leven en dood geen twee verschillende dingen zijn, je kunt de grens ertussen niet vaststellen. De Griekse geest is wiskundig, de hindoe-geest is mystiek. Om deze *sutra* te begrijpen moet je je tot de Upanishads wenden, daar liggen de wortels. In het Oude Testament of andere joodse verslagen kun je niets vinden, waarop deze uitspraak gebaseerd kan zijn. Daarom konden de joden niet geloven wat Jezus zei.



Jezus zei steeds opnieuw: “Ik ben niet gekomen om de oude geschriften tegen te spreken, maar om ze te vervullen.” Maar welke geschriften, wat voor geschriften? Dat zei hij er nooit bij. Als hij gekomen is om het *Oude Testament* te vervullen, dan is zijn verklaring fout, omdat bijna alles wat hij zegt in tegenspraak is met het Oude Testament. Het Oude Testament is vol van wraak – de vader, de God, is heel wraakzuchtig. Angst vormt de basis van het Oude Testament en zijn religie: je moet godvrezend zijn. En Jezus zegt: “God is liefde.” Liefde kun je niet vrezen, en als er liefde is kan er geen vrees zijn.

Een religieus mens in het *Oude Testament* is godvrezend en in het *Nieuwe Testament* heeft een religieus mens God lief. En liefde en angst zijn twee totaal verschillende dimensies. Jezus heeft gezegd: “Er is gezegd dat als iemand één van je beide ogen letsel toebrenkt, steek dan zijn beide ogen uit. Maar ik zeg je: als iemand je op de ene wang slaat, keer hem dan de andere toe!” Dat is totaal niet-joods, het bestond niet in de joodse traditie. Als Jezus dus zegt: “Ik ben gekomen om de geschriften te vervullen”, welke geschriften bedoelt hij dan? Als hij in India was geweest en gezegd had: “Ik ben gekomen om de geschriften te vervullen,” dan zouden we hem begrepen hebben, omdat de Upanishads de geschriften zijn, hij is gekomen om de Dhammapada te vervullen, de uitspraken van Boeddha zijn de geschriften die hij kwam vervullen – zij hebben *liefde* als basis, *medeleven*. De joodse geschriften houden zich helemaal niet bezig met liefde en medeleven, ze houden zich bezig met *angst* en *schuld*. Een uitspraak die vergelijkbaar is met wat hier volgt kun je niet in het Oude Testament vinden:

“Ik ben het licht dat boven hen allen is, ik ben het Al, en het Al komt uit mij en het Al komt tot mij. Kloof een stuk hout en ik ben daar; licht een steen op en je zult me daar vinden.”

Je kunt duizenden van dit soort uitspraken in de Upanishads vinden, in de Gita, bij Boeddha, maar je kunt geen enkele parallel in het Oude Testament vinden. Dus tot het vervullen van welke geschriften is hij gekomen? Deze uitspraak berust volkomen op de vedanta, probeer dus eerst het standpunt van de vedanta te begrijpen, dan kun je ook deze uitspraak begrijpen.

Jezus werd als jood geboren, hij leefde als jood, stierf als jood, maar dat alles alleen wat zijn lichaam betreft. Verder was Jezus een zuivere hindoe. De joden zeggen: ‘God is de *schepper* en het heelal is geschapen en het geschapene kan nooit de schepper worden. De mens is het *schepsel* en God is de schepper. En die *afstand* kan nooit volkomen verdwijnen, de afstand blijft bestaan. Je kunt dicht bij God komen, maar je kunt nooit tot God worden.’ Dat is de grondslag van het joodse denken. En de mohammedanen leerden het weer van de joden. Maar de vedanta zegt: ‘God is de *schepping*, er bestaat *geen afstand* tussen God en de schepping. Hij heeft het heelal niet geschapen op de manier waarop een dichter een gedicht scheidt, de relatie is die van de danser tot de dans, ze blijven één: als de danser ophoudt, verdwijnt de dans; en als de dans verdwijnt is de danser geen danser meer. Het heelal is niet gescheiden, het is één. Het heelal werd niet in de tijd geschapen en afgemaakt, het wordt *ieder moment* geschapen; het wordt ieder moment geschapen want het is Gods eigen wezen. Zoals jij beweegt, zingt, bemint, zo scheidt God – *ieder moment*. Hij is bezig met scheppen. En de schepping is nooit gescheiden, het is zijn beweging, zijn dans.’ De Upanishads kunnen zeggen, de zieners die het geheim hebben leren kennen kunnen zeggen: ‘Ik ben God.’ En niemand zal denken dat dat blasfemie is – het is de waarheid.

Joden kunnen nooit zeggen: ‘Ik ben God’ – dat is blasfemie. Probeer jij God te zijn? Een slaaf die beweert dat hij de meester is? Dat is egoïsme. Vedanta zegt niet dat het ego is, omdat dat gevoel ‘ik ben God’, alleen kan opkomen als het ‘ik’ volkomen verdwenen is. Als jij er niet meer bent, als het huis leeg staat en de boot leeg is, dan word je je er plotseling van gewaar dat je het ál bent. Jezus’ bewering berust op de Upanishads.

Je moet dus allereerst bedenken dat de schepper en de schepping niet twee dingen zijn, ze zijn één.



Het tweede punt dat je moet bedenken is dat gewone mathematici zeggen dat het *deel* nooit gelijkwaardig is aan het *geheel*, dat het deel nooit het geheel kan zijn. In de mechanica is dat zo: neem een onderdeel van je auto – dat onderdeel kan nooit de auto zijn, dat ligt voor de hand. Een deel kan het geheel niet zijn, dat is alledaagse logica. En als de wereld een machine was, dan was dat zo.

Maar volgens de vedanta is het bestaan niet mechanisch, maar organisch. Bij een organische eenheid wordt een ander soort wiskunde van toepassing: *het deel is het geheel*. Daarom konden ze zeggen: 'Ik ben God' – omdat ik alleen maar een deel is, God is het Al.

Je bestaat niet als een afgezonderd iets, compleet op zichzelf. Nee. Je bestaat niet als een eiland, je bestaat als een golf van de oceaan, een organische eenheid, je bent één: de oceaan blijft in je bewegen en 'golven' – je kunt zonder de oceaan niet bestaan. En als je het werkelijk begrijpt, de oceaan kan ook niet zonder jou bestaan; je bent totaal met elkaar verbonden.

Kijk eens naar de golvende oceaan: de golven leven omdat de oceaan hun *leven* is. Als ze tientallen meters oprijzen, reikend naar de lucht, is het de oceaan die door hen oprijst. Misschien zie je de oceaan niet, misschien zie je alleen de golven, maar je kunt de golf en de oceaan niet van elkaar scheiden, organisch zijn ze één.



Volgens de vedanta is de schepping organisch één met de schepper, zonder het goddelijke kan de wereld niet bestaan. Dit kunnen joden en mohammedanen ook begrijpen. Maar hindoes zeggen nog iets anders, het tweede deel: ze zeggen dat God *niet* kan *bestaan* zonder de wereld. Joden beschouwen dat als blasfemie. Wát zeg je? Dat God niet kan bestaan zonder de wereld? Ja – hij kan niet bestaan, het is hem onmogelijk te bestaan. Als hij de schepper is, als hij scheppingskracht is, hoe zou hij dan zonder het heelal kunnen bestaan? Als er niets geschapen werd, hoe kan hij dan schepper zijn? Het is een onderlinge *afhankelijkheid*. Er bestaat een diepe, liefdevolle verhouding; ze zijn van elkaar afhankelijk, ze vervullen elkaar, ze zijn één.

En daarom kan een ziener die dit weet, verklaren: 'Ik ben God'. En als hij dat zegt, dan zegt hij niets anders dan: 'Ik en dit bestaan zijn niet twee. Waar je ook gaat, zul je me vinden. De vorm verschilt misschien, maar ik zal er zijn.' En dat zegt Jezus ook: 'Kloof een stuk hout en ik ben daar.' Je zult de timmermanszoon niet vinden als je een stuk hout klooft. Wat dan wel? Het *zijn* zul je vinden – en hij zegt: 'Ik ben het zijn. Mijn vorm verandert, maar ik niet.'

'Kloof een stuk hout en ik ben daar; licht een steen op en je zult mij daar vinden.'



Dat is zuiver vedanta – een organische eenheid. Daarom zijn hindoes de enigen in de wereld die zich niet veel om tempels bekommeren, ze kunnen van alles hun tempel maken. Ze leggen een steen onder een boom – een willekeurige steen, zelfs niet gebeeldhouwd – en ze verven hem rood en God is er, ze kunnen bidden. Iedere boom kan dienst doen, iedere rivier, ieder stuk hout.

Alleen hindoes ontdoen zich van hun goden. Ze maken een god voor een, twee of drie weken, ze vereren hem, en als de verering afgelopen is, gaan ze naar de oceaan en ontdoen zich van de god.

Alleen hindoes doen het, omdat ze zeggen dat de oceaan ook God is. En waarom zou je een god te lang meesjouwen? We kunnen hem opnieuw maken, op ieder moment – iedere steen is geschikt. *Het zijn, niet de vorm* van Jezus, vind je overal. En dat 'zijn' moet je begrijpen, dat 'zijn' van God.

Als een boom bloeit, is het God die bloeit, als een zaad ontkiemt, is het God die ontkiemt, als een rivier stroomt is het God die stroomt. God is geen persoon. God is een 'niet-persoon'; hij is zuiver zijn. Je kunt hem niet speciaal op een bepaalde plaats vinden. In zekere zin is hij nergens, omdat hij overal is. Hoe zou je de plaats kunnen vaststellen van iets, wat geen vorm heeft, wat in alles is, wat in alles verspreid is? Maar joden hebben een voorstelling van een zeer persoonlijke God. En als er een persoonlijkheid bestaat, is er ook een ego. God is heel egoïstisch – heel, heel, egoïstisch. Als je hem ongehoorzaam bent moet je in alle eeuwigheid lijden in de hel. God wordt een dictatoriale macht en slavernij wordt jouw lot. Jezus zegt het absolute tegendeel, dat God geen persoon is, dat God energie is, de levenskracht zelf, wat Bergson het *élan vital* noemde – hij is het bestaan als zodanig. Dat was het probleem, daarom moest hij gekruisigd worden. Zelfs toen hij zei: “Ik ben de zoon van God”, konden de joden hem vergeven, maar toen zijn discipelen in harmonie met hem raakten ging hij nog verder. In deze *sutra* zegt hij: “Ik ben het licht dat boven hen allen is...”. Hier zegt hij niet dat hij de zoon is, hier zegt hij dat hij de vader is: “....ik ben het Al”. Hier zegt hij: “Ik ben God, niet de zoon.” De vader blijft de bron, de zoon is alleen een product. Deze *sutra* is niet in de bijbel opgenomen – kan daar ook niet in worden opgenomen. Hij moet het alleen tegen zijn leerlingen hebben gezegd, die in staat waren hem te begrijpen. Alleen met zijn discipelen zei hij: “Ik ben God, niet de zoon. Ik ben de bron van alles, ik ben de alfa en de omega. Alles komt uit mij en komt tot mij.”

Dit is zuiver vedanta. Nergens anders kun je dit soort beweringen vinden, daarvoor moet je je wenden tot de Gita en de Upanishads. Dat zegt Krishna ook tegen Arjuna: “Ik ben het Al, de bron van alles. Alles komt uit mij en alles lost zich in mij op. Werp je ego van je af en zet je aan mijn voeten”. Het klinkt alsof Krishna aan het woord is.

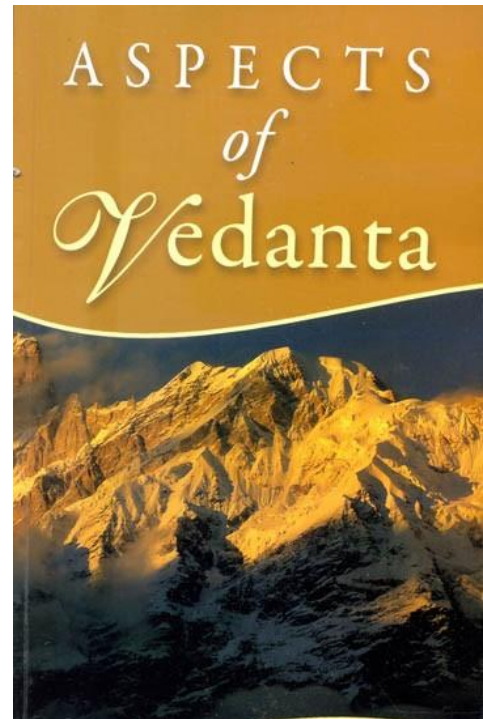
Het derde punt wat je over de vedanta moet begrijpen is dat de vedanta je aanvaardt zoals je bent, omdat afwijzing zou betekenen het afwijzen van God zelf. Afwijzen betekent dat er iets gedaan moet worden; zoals je bent, ben je niet goed.

De vedanta zegt dat je welkom bent zoals je bent. Er hoeft niets te worden gedaan – het idee van iets te moeten doen is de oorzaak van al je ellende. Alles wat je doet leidt je naar de wereld. Daarom zeggen hindoes dat je door *karma* – *karma* betekent doen – in de wereld bent. *Karma* betekent niet iets verkeerd doen, *karma* betekent eenvoudig doen. Je bent in de wereld omdat je te veel aandacht hebt besteed aan het doen van het een of ander.

Besteed niet zoveel aandacht aan doen, besteed meer aandacht aan zijn. Denk niet aan wat er gedaan moet worden, denk alleen aan wat je bent. De vedanta is amoreel; ze maakt zich niet druk over moreel of immoreel. Ze heeft geen tien geboden, ze geeft je geen bevelen. Ze zegt dat je welkom bent *zoals je bent* – zoals je bent ben je goed, mooi, waar. Het probleem is niet dat anderen je verwerpen, het probleem is dat *jij* jezelf verwerpt. Dan probeer je jezelf te verbeteren en er kan niets verbeterd worden omdat je het goddelijke zelf bent. Dan voel je je ellendig, omdat het onmogelijk is jezelf te verbeteren.

Zoals je bent, ben je *goddelijk*. Hoe kan het goddelijke verbeterd worden? En als je het goddelijke probeert te verbeteren, dan kom je van het ene leven in het andere, je steeds verbeterend, en er verbetert nooit iets, je blijft dezelfde. Het is net als hardlopen op de plaats: je denkt dat je hardloopt omdat je transpireert en buiten adem bent, en zoveel werk verzet. Je denkt dat je hardloopt, dat je ergens komt – en je staat op dezelfde plaats te rennen.

De vedanta zegt dat je goddelijk bent. Dat moet je beseffen, je hoeft er niet aan te werken. Je hoeft alleen maar naar binnen te kijken en je te realiseren wie je bent. Het probleem ligt in het weten, niet in het doen. Het probleem is het juiste perspectief vinden van waaruit je jezelf kunt zien. Het is zoets als aan een diamant leren hoe hij een waardevolle steen kan worden. Zodra de diamant de vergeefsheid van zijn pogingen inziet, zal hij zijn pogingen staken en beseffen wat hij is. Dan is het probleem opgelost.



Alles wat je doet schept karma en karma is een cyclus, een wiel: het ene karma leidt tot een ander – A tot B, B tot C – je verplaatst je van het ene stuk wiel naar het andere. Het is een wiel en het blijft draaien, altijd maar draaien. Karma kan je nooit bevrijding brengen omdat je al bevrijd bent. Dat is het moeilijkste te snappen: dat je al bevrijd bent.

Er valt niets te doen. Precies zoals je bent, ben je al goddelijk. Dat is vedanta. Het is geen zedenleer, het is zuivere religie. En daarom zijn er niet zoveel vedanta-aanhangers in de wereld – dat kan ook niet. Daarom kan de vedanta geen wereldgodsdienst worden zoals het christendom of de islam. Onmogelijk! Want diep van binnen voel je de behoefte iets te *doen*. Je moet en zal een doel bereiken.

Hoe is dit idee in de menselijke geest ontstaan? Dat komt door de *kindertijd*. Iedereen maakt ongeveer hetzelfde soort kindertijd door. Het verschil zit alleen in kleinigheden. Afgezien daarvan heeft ieders kindertijd een gemeenschappelijk element en dat element schept het hele probleem. Dat element is dat geen enkel kind wordt geaccepteerd zoals het is. Er wordt een kind geboren.....jij bent een kind geweest. Onmiddellijk beginnen de maatschappij, je ouders, je moeder, je vader, je broers, alle mensen om je heen je te veranderen, je mooier te maken, je moreler te maken, je beter te maken. Zoals je bent, ben je niet goed, er moet eerst iets gebeuren.



En langzamerhand krijgt het kind het gevoel dat het niet geaccepteerd wordt. Als het iets goed doet wordt het geaccepteerd, als het iets verkeerd doet wordt het afgewezen. Als het ongehoorzaam is houdt niemand van hem, iedereen wordt boos. Eén ding leert het: dat het er om gaat te doen, niet te zijn.

Het kind leert één ding: als je in de wereld wilt bestaan is het van fundamenteel belang je goed te gedragen. Je moet altijd het juiste doen, nooit het verkeerde. Daardoor ontstaat er een innerlijke afwijzing van zichzelf, want de verkeerde dingen blijven zich opdringen – iets verdwijnt niet door alleen maar te zeggen dat het verkeerd is, het blijft zich opdringen. Dan begint het kind zich schuldig te voelen, het wijst zichzelf af. 'Ik ben niet goed. Ik deug niet. Ik ben een stout kind, een stoute jongen, een stout meisje.' En het probleem is dat de dingen

die wij verkeerd noemen natuurlijk zijn en daarom raakt het kind ze niet kwijt, ze blijven terugkomen.

Iedere jongen, ieder meisje begint met zijn of haar geslachtsorgaan te spelen. Het is lekker, het geeft een kalmerend gevoel, het hele lichaam voelt zich heerlijk. En zodra een kind zijn geslachtsorgaan aanraakt, laat iedereen het meteen ophouden – iedereen geneert zich. Nu is het kind erg in de war.

'Zoiets slechts overkomt mij', denkt het kind. 'Misschien ben ik de enige die zoiets slechts doet, niemand anders doet het.' En het weet niets van anderen, dus voelt het zich schuldig. Dat is een diepgaand probleem.

Het kind heeft geen zin in eten, het weet beter of het honger heeft of niet dan jij. Maar jij volgt een medisch voorschrift, want de dokter zegt dat het kind iedere drie uur gevoed moet worden. Het staat in de boeken en jij bent goed geïnformeerd. Kijk eens naar kinderen die onder dwang worden gevoed. De melk loopt langs hun kin, ze doen hun mond niet open. Ze hebben geen honger, dat is alles – en jij dringt ze eten op.

De Heilige Augustinus heeft gezegd: 'God, vergeef me, want ik doe nooit wat goed is, ik doe altijd wat verkeerd is.'

En dat is het gebed van ieder kind. Jij beslist, en daarmee creëer je een schuldgevoel: het kind heeft niet het gevoel dat het naar de wc moet en jij dwingt het. Zindelijkheidsstraining kweekt zoveel schuldgevoelens – je kunt je geen voorstelling maken van wat je eigenlijk doet.

Er wordt zonde geschapen en langzamerhand wordt een klein kind vergiftigd. Het gaat beseffen: 'Ik deug niet. Alles is verkeerd – wat ik ook doe, het is verkeerd.' Als het speelt doet het verkeerd omdat het lawaai maakt, als het stil in een hoekje zit is er iets mis.

Het kind kan er niet achter komen wat wel en wat niet goed is. En langzamerhand dwingt het zichzelf tot alles wat goed heet te zijn. En al die wonden draagt het zijn hele leven met zich mee.

Daarom geloof je me niet als ik zeg: 'Zoals je bent, ben je God.' Je bent zelfs niet goed, hoe zou je dan God kunnen zijn? Je zult niet naar me luisteren, je gaat naar de een of andere leermeester die je zal veroordelen, die tegen je zegt dat je schuldig bent, dat je een groot zondaar bent. Dan voel je je op je gemak: hij heeft gelijk, want dat gevoel heb je zelf ook. En je voelt je niet op je gemak als iemand zegt: 'Je bent goed en ik accepteer je – wat je ook bent, zoals je bent. Ik accepteer je seks, je boosheid, ik accepteer je haat, je jaloezie. Ik accepteer je in je totaliteit, want door deze acceptatie, als jij totaal bent, zal het ene zich voltrekken – en dat ene transformeert onmiddellijk alle jaloezie, alle boosheid, alle seks, alle hebzucht. Je moet één worden, dan komt de transformatie.'

Daarom kon men Jezus niet vergeven, want de joden zijn de grootste kwekers van schuld. De hele wereld heeft dat gedaan, maar de joden overtreffen iedereen. Volgens de joden bestaat de hele wereld omdat Adam en Eva de erfzonde hebben begaan. Je bent geboren uit Adam en Eva en hun zonde, de mens wordt in zonde geboren – en *zonde* blijft de centrale gedachte.



En wat was de zonde van Adam en Eva? Hun ongehoorzaamheid. Waarom zou God zo geobsedeerd zijn door ongehoorzaamheid? Omdat iedere vader dat is en God is niets anders dan je kosmische vader. En wat hadden de kinderen gedaan? Alleen maar een appel gegeten van de boom die God had verboden. God lijkt erg egoïstisch, want het ego is altijd geobsedeerd door gehoorzaamheid. Maar God kan geen ego hebben. Hij kan niet zo op gehoorzaamheid staan. Het moet een priester zijn die het hele verhaal heeft bedacht, niet God.

Volgens de vedanta ben je geen zondaar – misschien ben je onwetend, maar je bent geen zondaar. De mens kan onwetend zijn – dat is hij ook omdat hij zich niet van zichzelf bewust is, zich niet bewust is wie hij is – en dan gaat alles verkeerd. Maar dat is geen zonde.

Religie betekent meer licht krijgen, meer kennis, meer bewustzijn, niet meer moraal, niet meer deugd.

Deugd is een bijproduct. Als je bewust bent, komt de deugd vanzelf, ze volgt als een schaduw. Als je onbewust bent volgt de zonde, want onwetendheid kan niet anders, ze kan alleen maar fouten maken.

Zonde is zo iets als een fout, zo iets als wanneer je zegt dat twee plus twee samen vijf is – maar dat is geen zonde. Het is een vergissing.

De vedanta zegt dat je gewoon onbewust bent, onwetend van jezelf. Als je bewust wordt, ben je God zelf. Dat kan alleen gebeuren als het 'ik', het centrum, verdwenen is en jij het Al geworden bent.

Jezus zei:

*"Ik ben het licht dat boven hen allen is,
ik ben het Al,
en het Al komt uit mij
en het Al komt tot mij.*

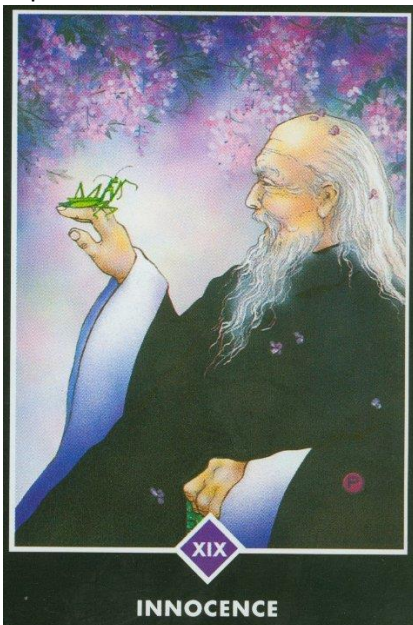
*Kloof een stuk hout
en ik ben daar;
licht een steen op
en je zult mij daar vinden."*

Dit is een van de meest poëtische uitspraken. En ik zeg je dat een man als Jezus meer weg heeft van een dichter dan van een filosoof, een theoloog of een wiskundige. Jezus is een *dichter*, een dichter van het allerhoogste. En al degenen die het allerhoogste hebben bereikt zijn dichters. De taal van de wiskunde is heel beperkt, die kan niet veel uitdrukken. Poëzie is niet exact, ze is vaag, daarom kan er veel mee gezegd worden. Maar je moet wel altijd bedenken dat een dichter over mysteries praat.

Hindoes hebben nooit ook maar één verlicht mens gedood. Waarom is dat nooit gebeurd? Omdat ze dachten dat wat een verlichte ook zegt, wat hij ook beweert, het een poëtische manier is om iets uit te drukken; je hoeft het niet te analyseren, dan is het onzin. Als je bijvoorbeeld naar Jezus gaat en zegt: “Oké, je zegt dat je het licht bent dat boven hen allen is, laat ons dat dan eens zien, bewijs het. Zeg tegen de zon dat hij weg moet gaan of schep vannacht een tweede maan, dan geloven wij je”, dan ben je niet goed wijs. Je hebt er niets van begrepen, want het is een poëtische uitspraak, het is geen wetenschappelijke verklaring.

Daarom hebben de christenen altijd maar geprobeerd te bewijzen dat hij *wonderen* verrichtte: dat hij stenen in brood veranderde, dat hij een dode tot leven wekte, dat hij van alles deed: hij maakte de blinden ziende, hij raakte melaatsen aan en ze waren genezen. Waarom die nadruk op wonderen? Want wij hebben nooit veel aandacht besteed aan Boeddha als wonderdoener, niemand heeft er zich om bekommerd. Het christendom hangt niet van Jezus af, maar van zijn wonderen. Als op een gegeven moment wordt bewezen dat hij nooit een dode liet opstaan, dat hij nooit een blinde genas, dan zal het christendom direct verdwijnen. Dan is er geen kerk meer, geen paus. De wonderen bewijzen dat hij de zoon van God is. Wonderen bewijzen alleen maar de onwetendheid van de mensen die onder de indruk zijn van de wonderen, anders niets. Jezus was niet zo stom wonderen te verrichten om jou te overtuigen. Ja, blinde mensen werden ziende, maar dat heeft niets te maken met het fysieke oog, het gaat om een diepere spirituele blindheid. Ja, hij wekte vele doden tot leven; ze leidden het bestaan van een lijk en hij bracht hen tot leven.

Jezus verrichtte wonderen, maar dat waren spirituele wonderen. Ze hadden betrekking op je innerlijke wezen. Jezus maakte je ziende, je kon in de innerlijke wereld kijken. Hij gaf je ogen, jazekeer – maar geen ogen om mee in de wereld te kijken. Hij maakte nooit brood uit stenen, want dat is dwaasheid. Maar volgelingen zijn uit op wonderen, want ze kunnen de verlichting niet zien, ze kunnen het Christus-zijn niet zien – ze kunnen alleen maar een steen zien veranderen in brood. Ze kunnen alleen maar in deze wereld geloven, en als er iets met materie wordt gedaan, wordt dat voor hen een bewijs. Daarom volgen ze eerder magiërs dan verlichten, ze volgen mensen die kunstjes kunnen uithalen. En alle kunstjes zijn waardeloos, ze bewijzen niets. Ze bewijzen alleen dat je onwetend bent en ze bewijzen dat die ander uitgekookt is en jou exploiteert.



Jezus was niet uitgekookt, nergens vind je een onschuldiger mens. Hij was niet uitgekookt, hij kan geen wonderdoener zijn geweest, hij was er niet op uit je onwetendheid uit te buiten.

Veranderde Jezus water in wijn? Wekte hij doden tot leven? Stond Lazarus op uit het graf? Werden blinden ziende? Als deze wonderen werkelijk waren gebeurd, dan hadden ook de joden geloofd dat dit de man van God was, want joden zijn net zo materialistisch als ieder ander. Maar ze besteedden helemaal geen aandacht aan hem. Alle joden zouden deze man gevolgd hebben, maar ze volgden hem niet en hij werd gekruisigd.

Waarom? De reden is dat er wel wonderen gebeurden, maar het waren geen zichtbare wonderen. Alleen degenen die hem nabij waren konden die wonderen voelen. Ze zijn wel gebeurd: Lazarus was dood – net als jullie dood zijn. Als ik je tot leven wek, is dat iets tussen jou en mij, niemand anders komt het te weten. En je kunt het aan niemand bewijzen omdat het onzichtbaar is. Daarom gebeurden er wonderen, maar de discipelen van Jezus konden ze niet bewijzen, het waren onzichtbare verschijnselen.

Ze gingen rondvertellen: “We hebben wonderen gezien: de blinden konden zien, de doden zijn opgestaan!” Daardoor ontstonden de problemen en de joden gingen vragen: “Laat eens zien! En als die man werkelijk de zoon van God is en wonderen kan verrichten, laten we hem dan kruisigen en kijken wat er gebeurt. Als hij anderen tot leven kan wekken, kan hij zelf ook weer verrijzen.”

Door de dwaasheid van de discipelen – doordat ze over wonderen begonnen te praten die iets innerlijks zijn – werd Jezus in het hele land het middelpunt van de belangstelling. Hij leek een bedrieger, hij was de ware, authentieke messias niet. De mensen wachtten op een wonder. Er gebeurde niets – hij stierf precies

als de twee misdadigers; precies als die andere twee, gewoon precies hetzelfde, als een gewoon mens. God gaf geen teken van leven, er kwam geen licht uit de hemel, de aarde beefde niet, er kwam geen aardbeving. De zoon werd gekruisigd en God zweeg in alle talen.

Daarom vind je in joodse verslagen niets over Christus. Die man was een bedrieger, want hij kon zich aan het kruis niet bewijzen. Maar zij die konden zien, zagen daar ook een groot wonder. De christenen hebben de innerlijke gebeurtenis die aan het kruis plaatsvond gemist. Slechts enkelen kunnen het zien. Degenen die zichzelf hebben gezien kunnen zien wat er aan het kruis gebeurde: deze man *aanvaardde* – dat was het wonder. Deze man leed en aanvaardde het, deze man leed en bleef toch vervuld van liefde – dat was het wonder. Hij kon zelfs bidden voor hen die hem doodden, voor hen die hem vermoordden – dat is het wonder, het grootste wonder dat op aarde ooit geschied is.

De laatste woorden van Jezus waren: “God, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen. Straf hen niet, want ze zijn onwetend.” Dat is het grootste wonder, dat bij de kruisiging: het hele lichaam lijdt en hij is stervende – maar nog vervuld van liefde. Bij de kruisiging bewees hij dat hij de zoon van God was, omdat het mededogen zuiver bleef.

Er gebeurden wonderen, maar het waren geen wonderen die je ogen kunnen zien, maar wonderen die alleen het hart kan voelen. Hij was geen magiër. Als hij een magiër was geweest en inderdaad had geprobeerd stenen in brood te veranderen en melaatsen een ongeschonden lichaam te geven, was hij niet veel waard geweest. Ik zou me dan helemaal niet met hem bezighouden.

Jezus zegt: “*Ik ben het Al.*” Jij bent ook het Al – Jezus zegt alleen maar wat iedereen zou moeten weten, wat iedereen zou moeten voelen. Jij bent het Al, jij bent de bron van het Al en het Al komt tot je. Jezus vertegenwoordigt je alleen. Hij zegt niets over zichzelf, hij zegt iets over jou. Jij bent het mosterdzaad, hij is een bloeiende boom geworden – hij doet een uitspraak over jou. Hij zegt: “*Ik ben het Al* “. Wat bedoelt hij? Hij bedoelt dat jij ook het Al kunt worden. Je bent het Al reeds, maar je bent je er niet van bewust.

Je ellende bestaat eruit dat je je niet kunt herinneren wie je bent. Zelfherinnering is noodzakelijk, verder hoeft er niets te gebeuren. Je moet bewuster worden, steeds bewuster. Je moet je bewustzijn opvoeren tot een hoogte van waaruit je kunt zien. Op dat moment word je verlicht; geen hoekje blijft donker, je hele wezen staat in vuur en vlam. Dan zul je Jezus begrijpen, dan zul je Boeddha begrijpen, dan zul je Krishna begrijpen of dan zul je mij begrijpen, want alle inspanning is erop gericht je bewust te maken van wie je bent.

Onthoud deze woorden. Laat ze steeds opnieuw je hart raken, want door deze woorden zal je zaad wakker geschud worden.

Jezus zei:

*“Ik ben het licht dat boven hen allen is,
ik ben het Al,
en het Al komt uit mij
en het Al komt tot mij.*

*Kloof een stuk hout
en ik ben daar;
licht een steen op
en je zult mij daar vinden.”*

Poona, 4 september 1974

Osho

